

הדלקת נרות	מוצאי שבת	רבנו תם
------------	-----------	---------

תל אביב	18:41	19:41	20:19
ירושלים	18:39	19:44	20:23
חיפה	18:40	19:41	20:19

שבת שלום ומבורך!

העלוך טעון גניזה

הרה"ג דניאל זר שליט"א
ראש הישיבה והמוסדות

התרופה ליצר הרע

רק הקב"ה שברא את היצר הרע הוא יכול לומר לנו מהי התרופה נגדו

כח הדיבור

אחת המתנות המעניינות ביותר, המתנה השימושית ביותר והנצרכת ביותר, היא הפה. הפה שקיבלנו מבורא עולם, ובאמצעותו אנו עושים רבבות פעולות ביום, מגוונות ושונות, מעניינות ומאתגרות, וגם פשוטות ושגרתיות.

הפה שלנו, הוא מנגנון התקשורת העיקרי שלנו, בינינו לבוראנו, בינינו לסובבינו, ואפילו בינינו לבין עצמנו. כל התקשורת בינינו לסביבתנו, בני המשפחה, חברים קרובים ואף המוכר במכולת - לא היתה אפשרית לולא הפה.

בנוסף, ואולי בעיקר - אנו זוכים לקבל את כל הדרוש לנו ואת כל המבוקש עבורנו באמצעות הפה. הרי בעזרתו אנו מתפללים ומבקשים, נושאים תחינה וגם שופכים שיח לפני בורא עולם. הרי רק באמצעות הפה אנו יכולים להביע את בקשותינו, לשטוח את אשר על ליבנו, ולבקש כי שהקדוש ברוך הוא ימלא משאלותינו, כי אתה שומע תפילות כל פה...

פרשת השבוע הנוכחי, עוסקת באדם המגלה כתם לא מזוהה בידו, ולאחר בדיקות מקיפות מתברר כי לא לקה במחלה חלילה ולא נדבק בו חיידק אלים, אלא הכתם הזה הוא נגע צרעת, המגיע כתזכורת לאדם על הצורך החשוב לשמור על המתנה הייחודית - הפה.

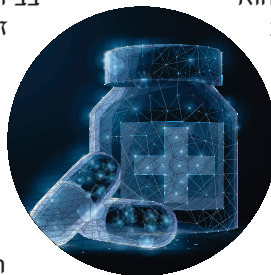
כאן מגלה לנו התורה, עד כמה הפה הוא כלי רגיש ועדין, שיש להיזהר ולהישמר בשימוש בו. נכון, הוא משמש לאינספור שימושים במשך היום, ונכון, שבאמצעותו אנו מתקשרים עם הסביבה ומדברים עם החברים, אבל דווקא לכן - יש להקדיש רוב מחשבה ותשומת לב לשמור עליו נקי ומאיר, כי שימוש לא נכון בו - עשוי להיות מסוכן מאוד לעצמנו ולסובבים אותנו!

יותר "פרא" יותר חיה, צריך אדם לעבוד על עצמו כדי להיות "אדם" ולא חיה. מ"עיר פרא" שנולדת - אדם יולד, תעשה אדם! עבוד על עצמך שתהיה "מלאך" ולא "חיה". ברחוב אין לאדם כלים לתקן את עצמו, כל יום נעשה יותר "בהמה" יותר גאוותן יותר קנאי, הרחוב מגביר את המידות הרעות יותר ויותר. תראו לי חילוני אחד שתיקן המידות שלו!

ולהקב"ה יש תרופה לזה (קידושין ל) הקדוש ברוך הוא אמר להם לישראל: בני, בראתי יצר הרע ובראתי לו תורה תבלין. ואם אתם עוסקים בתורה אין אתם נמסרים בידו... ואמרו בגמרא: אם פגע בך מנוול זה יצר הרע משכהו לבית המדרש אם אבן הוא נימוח ואם ברזל הוא מתפוצץ, שנא' הלא כה דברי כאש נאם ה' וכפטיש יפוצץ סלע. הבורא עולם אומר לך, הסם המוות של המידות הרעות, של יצר הרע, זה לימוד התורה, בבית המדרש אתה נכנס רע ויוצא טוב, נכנס זכוכית יוצא יהלום, בית חרושת ל"אדם".

אבל ברחוב זה בדיוק ההפך, יוצא אדם מהבית וחוזר "חיה" מלא קלקולים, מלא טומאה. ברחוב מחפשים אין להגביר את הרע שבאדם, השקר הקנאה והתאוה מושלים שם.

צריכים לשמוח בעצם הדבר שאנחנו נכנסים לבית המדרש, כמו שאמרו חכמים על אדם שנכנס לחנות של בושם, אפילו לא קנה בושם כבר דבק בו הריח הטוב, ריח טוב לוקח איתו. מי שבא לבית המדרש מקום השראת השכינה הנשמה קולטת משהו. כתוב "ויקהל משה את כל עדת ישראל... ויצאו כל עדת ישראל מלפני משה". ושואלים, לשם מה צריכה התורה לספר שיצאו "מלפני משה" כיון שנהקלו לפני משה ודאי הוא שכשיצאו מלפני משה יצאו. אלא, באה התורה ללמדנו, שכשיצאו היה ניכר עליהם שהם "מלפני משה", כשאדם קם משיעור תורה רואים עליו שהוא שקול ורציני, רואים את העדינות, את היראת שמים. אדם נכנס אדם אחד ויוצא אדם אחר, התורה מאירה את פניו של אדם. ברוך אלוקינו שנתן לנו תורה כל כך מתוקה ונפלאה, וחיי עולם נטע בתוכנו!

כתוב בזוהר הקדוש על הפסוק "אם לא תדעי לך היפה בנשים צאי לך", אומר הקב"ה: אם את יפה בנשים, עושה כל המצוות וגמילות חסדים ומעשים טובים, אבל אין לך ידיעה בתורה שלי, צאי לך, צאי ממחיצתי. הדולר בשמים - זה ידיעת התורה. אם אדם אינו עוסק בתורה, למרות שהוא עוסק במצוות וגמילות חסדים אינו קרוב לקב"ה. ואין תחילת דינו של אדם אלא על דברי תורה! ומה שואלים את האדם שאלה ראשונה בבואו לאחר מאה ועשרים? האם קבעת עיתים לתורה? הרי "אם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמים וארץ לא שמתי", אם לא לימוד התורה עשרים וארבע שעות ביממה לא היית בורא את העולם, זה עיקר תכלית בריאת העולם.

ככל שקשה לאדם יותר, כך מתקרב יותר לקב"ה, יש אירוע מבוקש, ואדם מוותר עליו בשביל הקביעות שלו בלימוד, בשביל השיעור והדרשה, הוא מוותר משלו בשביל התורה - אתה מתקרב לקב"ה, אולם אם חלילה להפך - מתרחק מהקב"ה. בכל יום יוצאת בת קול מהר חורב ואומרת אוי להם לבריות מעלבונה של תורה. יושבת התורה עזובה בדד, כי אותו פלוני הולך למשחקים ושעשועים ועוזב אותה. התורה הקדושה שכולה סודות ורזים עילאין, תורה שמלאכי השרת לומדים אותה, אתה עוזב בשביל הבלים?! איזה ביזיון זה לתורה! נורא נוראות!

לכן, צריך לשמור על הזמן של לימוד התורה, לא לבטל את שיעור התורה. כל מה שמביא את האדם לדגרות ורוחניות גבוהות, ורוח הקודש, רק לימוד התורה, אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא היה עוסק בתורה. מצוות בלא לימוד התורה אינו זוכה לשום דרגה. התורה היא מאירה את נשמת האדם, מזככת אותו ומטהרת אותו.

"עיר פרא אדם יולד" - כל אדם נולד "פרא", בין אם דתי בין אם חילוני, אחד נולד שבעים אחוז פרא אדם, חברו נולד עשרים אחוז פרא, אבל לכולם יש מה לתקן כולם צריכים לעבוד על עצמם ולתקן את מידותיהם ואת תכונותיהם. כמה מידות רעות יש באדם? קנאה תאוה וכבוד כעס קנאה אכזריות וכן כל המידות והתכונות, אדם צריך לעדן את מידותיו ולשלוט בהם, ככל שהמידות שלו רעות יותר, קשות יותר הוא

מתוך דרשתו השבועית של הרה"ג דניאל זר שליט"א המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

רגע חושבים עמ' 4

פרשת השבוע עמ' 3

פינת ההלכה עמ' 3

סיפור לשבת עמ' 2

סיפור לשבת

הרב אשר קובלסקי

לדבר או לא לדבר...

מבחינה, ועתה - אגלה לכם את הסוד מדוע נהג כך...

הכל עשו אוזניהם כאפרכסת, והרב עדס המשיך בדבריו: 'הייתי אצלו, ניסיתי לדבר על לבו, לשכנע אותו לעבור את הניתוח שחזיר לו את מיתרי הקול. נתקלתי בסירוב עקשני, יצוק כפלדה, ולא הבנתי את הסיבה לכך. עד שהוא גילה לי בעצמו, וגזר עליי לא לספר לאיש עד יום מותו...

הסכיתו ושמעו, הרעים הרב עדס בקולו, 'מדוע סירב ר' נוריאל לעבור את הניתוח. הוא הסביר כי הקדוש ברוך הוא ברא באדם את כח הדיבור למטרות טובות, ללמוד, להתפלל, לשוחח דברים טובים ומחזקים איש עם רעהו... אבל כח הדיבור הזה הוא גם כח מסוכן, מאוד מאוד מסוכן... כח הדיבור יכול לקלקל עד מאוד, במילה אחת מיותרת ניתן להזיק נזק בלתי הפיך, ניתן לגרום לתוצאות קשות וכואבות עבור האדם המדבר וסובביו...

כל עוד נולדתי עם כח הדיבור - עליי לשמור עליו, לעשות כל שביכולתי. אבל משהקדוש ברוך הוא נטל ממני את הכח הזה, אינני חפץ לעשות פעולות יזומות מצדי ולהחזיר לי כח זה - למרות התועלת העצומה שטמונה בו - כי אני חושש שאכשל ואחטא בדיבורי, ולכן אני מעדיף להישאר אילם כל חיי ובלבד שלא אחטא בדיבורים אסורים חלילה!!!

הרב עדס פרץ בבכי מר זועק: 'לא ייאמן!', קרא בקול, 'ר' נוריאל הקריב את מיתרי קולו ובחר לחיות יותר מעשר שנים כאילם, ובלבד שלא להיכשל פעם אחת בדיבור אסור! כמה עלינו ללמוד ממנו - שהלשון עשויה להיות מסוכנת, היא חרב פיפיות, וכל מאמץ שבעולם הוא כדאי ומשתלם כדי לשמור על הפה והלשון נקיים וזכים, בוודאי אם מדובר בללמוד את ההלכות ולהשקיע תשומת לב לפני שמוציאים מילים מהפה!'

את הסיפור לפרטיו, קיבלנו ממזכה הרבים הרב אהרן מרגלית שליט"א, כשהמסר העולה ממנו זועק: כמה כדאי ללמוד את ההלכות, לשנן, לדעת. להכיר ולוודא שאנחנו מדברים באופן המותר, שהפה שלנו לא הופך לחרב כנגדנו, שכח הדיבור שלנו שמור ומנוצל עד תום רק לתפקידיו החיוביים, למטרותיו העילאיות. כמה עלינו להשקיע מחשבה לפני כל מילה שיוצאת מהפה שלנו, 'שנדבר כל אחד את חברו, בדרך הישר והרצוי לפניך...'

לחשוש, חזרו ואמרו, 'רק נקבע מועד, נבצע את הניתוח בפשטות ובהצלחה, ותוכל לשוב לדבר כמו לפני הניתוח הראשון!'

אך ר' נוריאל עודו דוחה ומסרב, וטעמו ונימוקו עמו, אותו לא אמר גם לפני משפחתו הקרובים. אלו ראו כיצד אביהם מתקשה בתקשורת עם סובביו, ולא הבינו מה טעם הוא כה מתעקש שלא לעבור את הניתוח הקצר, ולשוב לחיות חיים תקינים, רגילים ומדברים...

בצר להם, פנו בני המשפחה אל הגה"צ רבי יעקב עדס שליט"א, אליו היה אביהם מקורב. 'אולי הרב יעלה לשוחח עם אבינו', ביקשו, 'וישמע את הסיבה מדוע הוא מסרב לעבור את הניתוח. הרי מחכים לו חיים מאושרים מלאי שיג ושיח, שיחות ודיבורים אחרי הניתוח - למה הוא דוחה אותו כל העת?'

רבי יעקב נענה להזמנה, וטרח ובא לביתו של ר' נוריאל, אשר קיבלו בכבוד מלכים ובהתרגשות רבה. הוא סימן לרב לשבת, ושלח את קרובי המשפחה מלפניו, באשר הוא רוצה לשוחח עם הרב באמצעות כתיבה באופן אישי וחסוי. כשהדלת נסגרה החלה הפגישה שארכה זמן לא מועט, ובסיומה יצא רבי יעקב ולא אמר דבר...

"בני המשפחה היו בטוחים כי הבעיה נפתרה וניתן לקבוע מועד לניתוח, אך גם עכשיו אביהם עומד איתן ומסרב..."

בני המשפחה היו בטוחים, כי הבעיה נפתרה וניתן לקבוע מועד לניתוח. אך גם עכשיו המה ראו כן תמהו, כי אביהם עומד איתן בעקשנותו ומסרב לעבור את הניתוח, וגם הרב עדס דוחה אותם מלפניו, אינו משיב באופן ברור מתי יבצע הניתוח, אם בכלל...

חלפו עוד כמה שנים, בהן היה יכול ר' נוריאל לעבור את הניתוח בכל רגע, ולקבל בחזרה את יכולת הדיבור, אך בחר בדעה צלולה שלא לעשות זאת. איש לא הבין את הסיבה לכך, בני המשפחה התפלאו עד מאוד, אך היה ברור כי ר' נוריאל עומד בדעתו שלא לעבור את הניתוח, ומבקש לסיים את חייו כאילם...

וכך אכן קרה, אחרי כמה שנים נפטר ר' נוריאל לבית עולמו. הלווייתו יצאה מביתו שבשכונת בית וגן בנוכחות קהל רב ממכריו ומוקיריו, שביכו את לכתו אחרי ייסורים קשים, ואחרי שנים ארוכות של אילמות מרצון. בהלווייתו ספד לו הגה"צ רבי יעקב עדס שליט"א, וחשף את הסיבה מאחורי תעלומות הסירוב לניתוח.

'הנפטר דנן', אמר הרב עדס והשתנק בבכי, 'יכול היה לקבל בחזרה את כח הדיבור, ולחיות את העשור האחרון לחייו כאדם מדבר ורגיל, תחת היותו מוגבל ואילם. אך הוא בחר להישאר אילם

ר' נוריאל אשקי ז"ל, לא היה אדם מפורסם. מעודו נחבא אל הכלים, התפרנס מיגיע כפיו וקבע עתים לתורה. תמיד התהלך בצידי הדרכים, איש לא שמע עליו, מעטים הכירו אותו, בעיקר שכניו לרחוב שערי תורה בשכונת בית וגן בירושלים, שם התגורר.

ר' נוריאל חלה במחלה הקשה, בגרונו התגלתה המחלה הנוראה, שהתמקמה במיתרי קולו. במשך תקופה ארוכה עבר ר' נוריאל טיפולים כימותרפיים קשים ומורכבים, ושתה את כוס התרעלה של המחלה עד תומה. אחרי תקופה ארוכה וממושכת של ייסורים, כשנואשו הרופאים מלהציל את מיתרי קולו הפגועים, התקבלה ההחלטה הדרמטית: 'כורתים לו את מיתרי הקול!'

כל בר דעת מבין את משמעות ההחלטה הקשה, שבוצעה רק כדי להציל את חייו. אדם ללא מיתרי קול הוא למעשה אילם, אינו יכול עוד לדבר, להתפלל, להסביר, לשוחח. רק בשל החשש מהתפשטות המחלה וגרורותיה אל הגוף כולו, התקבלה ההחלטה הקשה שר' נוריאל נאלץ להסכים לה, ולאשר את כריתת מיתרי הקול מגרונו...

הניתוח בוצע בהצלחה, וכשהתעורר ר' נוריאל מההרדמה הפך לאילם. לא עוד שיחות, לא עוד דיבורים - הוא יכול להניע את שפתיו בחופשיות אך אף הגה לא יוצא מפיו. נטול מיתרי קול החל ר' נוריאל להתרגל לחייו החדשים, כאשר כל בקשה נכתבת על פתק, ובעצם - יכולת התקשורת שלו עם סובביו היתה באמצעות תנועות וכתביה בלבד! קשה לדמיין חיים מייסרים שכאלה, בוודאי עבור אדם שהיה מדבר עד לא מכבר, ונאלץ להיפרד מהיכולת הזו לטובת הצלת חייו. גם אחרי הכריתה המשיכו הטיפולים הכימותרפיים, ורק כעבור כשנה וחצי מהניתוח - הגיעו אליו הרופאים ובפיהם בשורה משמחת:

הגוף התגבר על המחלה, בעזרת השם היא כבר לא תחווה אפשר להשתיל בשנית את מיתרי הקול, להשיב לו את יכולת הדיבור!

בני המשפחה התרגשו, ושמחתם פרצה גבולות. אחרי שנה וחצי של אילמות מצערת, יוכל אביהם לחזור ולדבר כאחד האדם, חוש הדיבור ישוב אליו ככל אדם אחר. רק אדם אחד לא התרגש מדי - היה זה ר' נוריאל עצמו...

הרופאים החלו לשוחח עמו, מבקשים לקבוע מועד לניתוח שיחזיר לו את מיתרי הקול. בתחילה דחה אותם בלך ושוב, ורק אחר כך הבינו כי הדחיות מכוונות, והוא דוחה את הניתוח מסיבות השמורות עמו. הרופאים חשבו כי הוא חושש מהניתוח, ודיברו על לבו כי הניתוח הוא פשוט וקצר, ונערך בהרדמה מקומית בלבד. 'אין לך מה

פרשת שבוע

הרב משה דיין

לשון הרע - באמת!

פרשת תזריע עוסקת בעניני הצרעת, ובמדרש רבה אמר ר' יהושע בן לוי חמש תורות כתובות במצורע. 'זאת תורת נגע צרעת'. 'זאת תורת אשר בו נגע צרעת'. 'זאת התורה לכל נגע הצרעת ולנתק'. 'זאת תורת הצרעת'. 'זאת תהיה תורת המצורע'. ללמדך שכל האומר לשון הרע עובר על חמשה ספרי תורה. ע"כ.

בספר 'השכל וידוע' מסביר בכל חומש מצינו סוג של לשון הרע. בספר בראשית מסופר על יוסף שהביא דיבה רעה על אחיו לאביו, ואף שבוודאי היתה כוונתו לטובה, שאביו יוכיחם, אלא שבכל זאת המיט גלות על יעקב ובניו. בספר שמות אנו מוצאים סוג של לשון הרע במדרגה גבוהה, משה רבינו אמר לקב"ה "והן לא יאמינו לי" כלומר אין ישראל מאמינים. וחז"ל אומרים שהקב"ה הקפיד על דברי משה, ונענש על זה. בספר ויקרא אנו לומדים סוג שלישי של 'מוציא שם רע' המנהג הרע להעביר רכילות מעסקן זה לעסקן פלוני, רק כדי לספק את יצר הדברנות והמחלוקת, זהו הטיפוס של איש קטן ומלוכלך ברכילות. ועונשו שלוקה בצרעת. בספר במדבר אנו מוצאים סוג רביעי של לשון הרע דיבה לאומית שהביאו המרגלים שבושם ממסעם לראות את הארץ. וגרמו בהוצאת הדיבה שדור שלם מת במדבר.

בספר דברים אנו מוצאים את הסוג החמישי של לשון הרע שהתורה מצוה עלינו "זכור את אשר עשה ה' אלקיך למרים", מרים הנביאה אחות משה רבנו דברה על אחיה שפירש מאשתו ונענשה בצרעת.

מסקנת חז"ל: חמור עוון לשון הרע, כי המדבר לשון הרע עובר על חמשה חומשי תורה, מפני שבחמשתם אנו למדים על חומרתה של לשון הרע.

בספר 'חשוקי חמד' הביא דברי חז"ל במדרש: אמרו בתחילה בימי אדם הראשון היו חתול ועכבר בביתו של אדם הראשון שותפים זה עם זה. יום אחד נכנס תחרות בלבו של עכבר על חתול והלך אצל אדם. אמר לו: אדוני תן לי רשות על החתול להרגו, שהוא גנב וקוביוסטוס. אמר לו אדם, הואיל וסיפרת עליו לשון הרע תהיה לו למאכל. מיד קפץ החתול על העכבר והרגו. כיון שראו בניו של עכבר ונקבתו כן, ברחו לסעיפי ההרים ולנקיקי הסלעים ולחורי עפר, אמרו עוד לא תהיה פליטה לפני החתול אויבנו.

כשבא נח והכניס בתובה, יום אחד היו החתול ונקבתו היו עומדין זה אצל זה, אמר החתול לנקבתו, זכורני כשהייתי תינוק הביא לי אבא ממשפחתו של זה ואכלתיו והיה טוב למאכל ועתה ארדוף אחריו ואשיגו ואוכלנו. כיון ששמע עכבר כדברים הללו, נס מפניו ורדף החתול אחריו. ונעשה לו נס ונזדמן לו חור אחד ונכנס שם. הכניס החתול פיו בחור להוציאו מתוכו, ונשכו העכבר, גם החתול קרע לו בצפרנו שפתו התחתונה כחצי זרת. אחר שעה הלך העכבר אצל נח, אמר לו: איש צדיק! עשה לי צדקה ותפור לי מה שקרע לי החתול אויבי. אמר לו, לך והביא לי נימת שערו. הלך אצל החתול עצמו ומצאו ישן, ותפס משערו וחזר לנח ותפר קרעו, ולזה נקרא איש צדיק, ע"כ המדרש.

וסיים הגר"י זילברשטיין: ויש בזה מוסר השכל עד כמה גדול עונשו של מדבר לשון הרע, דהרי העכבר אמר את האמת, ומ"מ קיבל עונשו עד סוף כל הדורות, להיות נרדפים.

פינת ההלכה

הרב אשר זנוורי

חודש ניסן

מנהגי חודש ניסן

יש ללמוד הלכות הפסח קודם לחג שלושים יום, כדאיתא בגמ' (מגילה לב) משה תיקן להם לישראל שיעסקו בהלכות פסח בפסח, עצרת בעצרת וחג בחג והיה עומד ומזהירן על כל הלכות פסח, וכיון שההלכות בפסח הם רבות מאוד, וכן יש את הלכות היו"ט, יש לשנן היטב היטב כדי שהאדם ידע את המעשה אשר יעשה ולא תצא תקלה מתחת ידו, ובעיקר הרבנים פוסקי ההלכות ידרשו לרבים בהלכות אלו מפורים והלאה ובעיקר בשבת הגדול כדי להקיף את רוב ההלכות הנוגעות לחודש ניסן ובעיקר בדיקת חמץ, שרפת חמץ, ליל הסדר וחג הפסח.

התפילות בחודש ניסן

בחודש ניסן אין אומרים בו תחנון ובשבת אין אומרים צדקתך, והסיבה לכך כי בא' בניסן הוקם המשכן, וכן בימים הראשונים היה עבודת הקרבנות ע"י הנשיאים, לאחר מכאן ימי הפסח, יצא שרוב החודש קדוש ולא אומרים בו תחנון, ולכן כל חודש ניסן יש בו שמחה (שו"ע ס' תכט' סב'), ועוד אין אומרים למצנח יענך וכן תפלה לדוד, ועוד שבימים אלו היה בנית המשכן וכל נשיא שבט הביא את קרבנו ולכן נוהגים לומר את פרשת הנשיאים (כמובא בסידורים בסדר לחודש ניסן), כל יום את הנשיא שלו מיום ר"ח ניסן, וביום י"ג ניסן אומר עד כן עשה את המנורה.

עוד כתב השו"ע (שם) שאין מספידים כל חודש ניסן אלא תלמיד חכם ובפניו, פירוש בהלווית הת"ח אבל אם זה לא בפניו ג"כ אסור להספיד כל חודש ניסן, ואין מתענים בו וחודש זה הוא ראש חודשים לחודשי השנה (שמות פ' יב' פסוק ב').

ברכת האילנות

מברכים פעם אחת בשנה ברכת האילנות שהיא ברכת הראיה, ודווקא שיש פרחים על האילן, והוא עץ שמוציא פירות (ולא סרק), וצריך שיהיה שתי אילנות ועדיף משתי מינים, ואפשר לברך ברכה זו בין ביום ובין בלילה, ויש מקלים לברך אפילו בשבת, ובפרט אם יהיה ברוב עם, וגם על הנשים חלה המצוה הזאת להודות את ה', ומי שיש ביכולתו לברך מחוץ לעיר עדיף, אבל אם קשה לו וכ"ש אם מבטל אותו מתלמוד תורה יוכל לברך בתוך העיר.

סוף זמן הברכה הוא שכבר אין פרחים על העץ, ובדרך כלל הוא בסוף חודש ניסן, ובעיקר בשנה מעוברת, יש להקפיד להיות זרזין מקדמים למצוות שהרי הפריחה התחילה כבר באדר ב'.

מנהג קמחא דפסחא

כתב הרמ"א שיש מנהג לחלק חיטים לעניים לצורך פסח וכו', וכן היום ב"ה יש אנשים רבים וטובים וכן ארגונים למיניהם שעוזרים ומסייעים לאנשים הנצרכים לכך, ויש להיזהר בכבודם של אותם הנצרכים לכך שלא יבאו לידי בזיון והכל בדרך כבוד הדדי, ואומר המדרש: אמר הקב"ה מי שמשמח ארבעה שלי אני ישמח ארבעה שלו פירושו מי שמשמח את העני אשתו בנו ובתו אני ישמח אותך את אשתך את בנך ואת בתך, ולכן כל אדם ואדם יתן לעניים קמחא דפסחא כדי שגם הם יכלו לשמוח בחג הפסח ואחד המרבה ואחד הממעט ובפרט שיכון לבו לשמים.

הליכה לבית עלמין בחודש ניסן

כתב הרמ"א (ס' תכ"ט ס"א) שאין אומרים צידוק הדין בכל חודש ניסן, וכן נוהגים שלא ללכת לבית העלמין ואם יוצא יום השנה (יורצייאט) בימי ניסן משום שהוא חודש של שמחה אין ללכת לבית העלמין, ובפרט אם יודע שיגיע ע"י כך לבכי, ולכן מי שנפטר לו מת בימי ניסן בשנים שעברו עולים לבית העלמין בערב ראש חודש ניסן, ובפרט שהנשמות נמצאות שם בכל השנה בער"ח וגם ב-טו' בחודש כדברי האר"י ז"ל, וכך צריך לנהוג.

אבל ללכת לקברות צדיקים בימי חודש ניסן מותר ללכת ללא שום מניעה, וכן המנהג ללכת מאז ומימי קדם ללא עוררין.

שקט...

מחלקים מתנות!

מילות קסם כמו: "מבצע", "סוף עונה", "חצי מחיר" ובעיקר "מתנה", שובות את ליבנו ובדרך כלל גם את כיסנו. למה?

התשובה מלמדת רובד עמוק בנפש האדם: "ותראה כי טבע האדם כבד מאוד, על כן לא יחפוץ האדם בטווח ומלאכה". כך לימד רבינו הרמח"ל בשער הזריזות במסילת ישרים. רובנו מחפשים לעצמנו פתרונות קסם. קלים. ללא מאמץ. איזה "סופרמן", או איזה גיבור על אחר, שיבוא וימטיר עלינו כל טוב (או לפחות טלפון מאראלה ממפעל הפיס). מצפים לטריק או פטנט שיקח אותנו לפסגת האושר הנכסף. הרבה מדאי מתפתים לחשוב, שמבצע או מתנה יובילו אותם בקלות לעוד ועוד כסף. בזמן שבדרך כלל, המבצעים אלופים בלהוציא את הכסף.

תשמעו סיפור שמספר שלמה המלך: "על שדה איש עצל עברתי ועל כרם אדם חסר לב, והנה עלה כולו קימשונים, כסו פניו חרולים וגדר אבניו נהרסה. ראיתי לקחתי מוסר". (משלי כד, ל-לב)

סליחה, כמה פעמים עברנו ליד גינה או חצר לא מטופחים, ולא לקחנו שום מוסר. איזה מוסר למד שלמה המלך מהקימשונים והקוצים בשדה?

כשאנו עוברים ליד חצר מטופחת, עצים מלבלבים, דשא מכוסח, פרחים נאים, מה הדבר הראשון שקופץ לנו בראש? יש כאן מישהו שמסקיע?! יש כאן עבודה. לעומת זאת, כשאנו עוברים ליד חצר מוזנחת, מלאה קוצים ודרדרים, מה מבינים? כאן לא עבדו, כאן התעצלו.

אומר שלמה המלך – אדם לא עובד קשה בשביל להיות מוזנח, לא מחונן או סתם אדם שלילי. הוא פשוט מתעצל ומחכה לפתרונות קסם. להצלחה בחיים, יש רק דרך אחת – לקום ולעשות! לא לחכות למתנות.

קחו טיפ לחיים: קמתם בבוקר במצב רוח ירוד ואפרורי, עם מחשבה על עוד יום לא-מי-יודע-מה, תחליטו דווקא ביום כזה – למי אני יכול לעזור? מי מהסובבים אותי, בעל, אישה, ילדים, חברים, או כל אדם אחר נראה זקוק לעזרה, לחיוך או למילה טובה. באופן מפתיע, בעשייה וברצון לעזור לאחר, נגלה כי עזרנו קודם כל לעצמינו. מתכון נפלא לחיים מחייכים. תנסו.

אשרינו שאין אנו מובלים על ידי כאלה שאלופים בהבטחות, אלא, מונהגים על ידי גדולי התורה וגדולי ההוראה, שכל דיבורם קודש. וכל הנוטל עיצה מן הזקנים – אינו נכשל.

ובחרת בחיים.

הרב יהודה שמעוני מגיד שינוי בישיבת אור דוד
למגוון הרצאות הרב כנסו לאתרנו: Rabenu.com

"אנשים אוהבים לקבל מתנות, ואובאמה מביטיח להם לחלק להם מתנות. לכן אנשים מצביעים לאובאמה". את ההסבר הפשוט וההגיוני הזה השמיע ניוט גינג'ריץ, חבר קונגרס רפובליקני ווטיק ואוהד ישראל, אחרי ניצחון נוסף של אובאמה ב- 2014. ניתוח מפוכח ומדויק, הקולע לנפש האדם.

אנשים אוהבים מתנות.

תתבוננו במערכת הבחירות, ותראו כמה מתנות מביטיחים כולם. האחד מביטיח, שהוא סוף-סוף יוריד את מחירי הדירות. איך?! לא משנה, העיקר שיש מתנה.

השני מנגד מביטיח, לשפוך כסף על מערכת הבריאות, החינוך, על הכבישים וכמובן הפריפריה. מהיכן יגיעו כל אותן עשרות מיליונים? לא ברור ולא חשוב, מה שחשוב זה מתנות ועוד מתנות.

גנרל בדימוס מביטיח, עולם ומלואו, גם שלום וגם ביטחון. גם יציבות וגם נחישות. גם לחסל את הטרור וגם לקיים יחסים דיפלומטיים עם מדינות ערב. אולי הוא שכה, אבל אנחנו לא גרים בשכונה מנוממת ושקטה בפאתי שוויץ. אנחנו במזרח התיכון, עם מיליארד שכנים מוסלמים ש"לא כל-כך אוהבים אותנו" ושכל הניסיונות עד עכשיו, לא ממש הצליחו. אבל העיקר להבטיח. האוזן סובלת הכל. במיוחד אם זה נשמע כמו עוד מתנות.

למה אנשים אוהבים מתנות?

רשת כלים פותחת שעריה בעיר, ולרגל הפתיחה, מביטיחה מתנה לכל קונה ביום הפתיחה. עומסים כבדים ותורים ארוכים נראים באותו היום בכניסה לחנות. למה? כי יש מתנה!!! למרות שסביר מאד להניח, שאת "המתנה" הנכספת, בדמות קערה שהייתה אופנתית בתקופת הצלבנים, או כוס לקפה בעיצוב ירדני, שהחברה ממש מעוניינת להתפטר מהם, לא היינו מעיזים לקנות בשום מחיר. ובכל זאת אף אחד לא יוותר על המתנה החינמית.

סוד ההצלחה שלך לכל השנה!

בכל שנה מחלק הרב דניאל זר למעל 1,000 משפחות 'קמחא דפסחא' - כסף לחג הפסח לקניית צרכי החג!

כתב הזוהר הקדוש:

"סוד ההצלחה של האדם כל השנה תלוי בצדקה שהוא נותן לעניים לחג הפסח, שחודש ניסן הוא ראש החודשים וכמה שאדם נותן צדקה בחודש זה משפיע לו הצלחה לכל השנה"

ניתן לתרום 'קמחא דפסחא' לעניים ע"י ישיבת אור דוד:

להתקשר למשרדי הישיבה
בטלפון: 03-570-12-12

להכנס לאתר הישיבה
בכתובת: www.Rabenu.co.il

לסרוק את הקוד ולתרום און-ליין
באמצעות Pay-Pal הבין-לאומי:

